

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA y PUERTO RICO, 16.
 ESTRANCER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA NOVELA DE LA VIDA.

VI.

Passan mesos, y anys y panys. Un vapor deixa anar l'ancla al mitj del port y un senyor gras, de xeixanta anys, cabells blancs y cara arrugada, salta a una llanxeta acompanyat de dos jóves morenets y elegants. Lo porte del senyor es rumbós: tot ell respira riquesa. ¿Qui és?

Ningú 'l coneix; pero nosaltres sí: es lo llauner, es en Benet de la Llúcia, sinó que ara 's diu don Benito.

S'han realitat tots los seus somnis y si va marxar carregat de malas intencions, ha tornat carregat d'unas. Ja no es aquell home vivaratoxo, més prompte que la vista, que feya tronar y ploure; es un senyor reposat y flemàtich: lo sol tropical l'hi ha fet tornar la cara negra, pero no tant negra com la seva conciencia.

Vá anarse 'n pera no tornar sinó rich y ha complert lo seu vot, es rich, riquíssim, pero n'ha fet a l'alsada d'un campanar. Ja ha sigut casat un altre vegada, ab una cubana opulenta: va quedar viuado per segon cop y, fruyt d'aquest matrimoni, porta avuy dos jovenets de divuyt y vintitres anys.

Al veure's altre cop a sa aymada pàtria l'esperit se l'hi aixampla; casí 'l hi surt per la màniga, qu' es ample com lo seu esperit. Ab la activitat que 'ls treballs y las viscissituds l'hi han comunicat, compra una casa, amobla régiament lo primer pis, s'hi instala, y al contemplarse en aquellas luxosas habitacions, rodejat de tots los gustos y comoditats que 'l refinament modern ha inventat pera daurar la existencia, don Benito, olvidantse del seu passat, de las ollas de llauna, de sas penas, de la Roseta, de la Llúcia y de la Americana, 's gira als seus dos fills, que se 'l miran ab aquella sonriseta propia dels que han nascut baix lo sol de Cuba; y exclama ab tota la boca:

—Avuy, avuy soch felis: hi sapigut vence totas las dificultats, hi traspassat tots los obstacles y he lograt arribar al lloch que 'l meu desitj m' ensenyaba en somnis. ¡Qu' hermós es ara 'l mon! ¡que bonich es tot lo que 'm volta! ¡que agradable m' es la vida! Avuy soch felis, avuy comenzo a viure.

L'endemà don Benito s'encostipa com un bestia, 's fica al llit, se l'hi gira una pulmonia, y mor' lo mateix que un pòllet.

EPILECH.

Es una magnifica tarde entre cinch y sis.

Don Benito ò en Benet (l'autor ignora al altre mon quin tracte 's dona a la gent) truca a las portas del cel, carregat ab los documents justificatius que acreditan las missas que s'han dit, los ciris que s'han cremat, lo bè que s'ha fet fer pè 'ls altres y 'l mal que s'ha fet ell mateix.

Sant Pere, menjant una llesca de pà sucat ab tomatech, guayta per una finestreta.

—¿Que se 'us ofereix, mestre? diu lo vellet quan s'ha acabat d'empassar la caixalada que tenia a la boca.

—Vinch aquí... ¡no es aquí 'l cel?—Si qu' es aquí.—Donchs, bueno; vinch pera entrar al cel.

Sant Pere deixa 'l pá sobre 'l pedris de la finestra y treynt més lo cap per veure bè a n' en Benet.

—Anéu molt mal informat, l'hi diu; aquí no hi entra may ningú.—¿No? Y ara! Y donchs ¿per qué serveix lo cel?—Per tenir contents als bons minyons de la terra.— ¡Bó!—Ab aixó, dispenséu; ja 'us ne podéu entornar avans no 's fassi tart, que per aquí podriau pendre mal.

Del cel al infern no hi ha més que un pas. En Benet se revesteix de valor y truca a las portas del infern. ¡Sí, Déu t' n darà! ¡com si parlés ab los gegants!

—Ves ahont aniré ara ab tots aquests trastos, pensa en Benet mirantse 'l feix de papers; ¡no hi ha més, haig d' entrar!

Y torna a trucar ab més forsa, fins que se senten passos per dins. S' obran las portas de bat-à-bat y surt un dimoni més lleig que un diable.

—¿Qué vols que t' obri 'l cap? diu ab una véu que fá furtó de sofre, mirant a n' en Benet.

—Lo que jo voldria era que m' obrissin las portas, respon lo pobr' home tot fent muecas per veure si 's pot senyar d' amagatotis.

—Bé, ja las tens obertas, ¿que vols ara?—Ara vull entrar.—¿A qué fer?—¿No es aquí 'l infern?—Ja veuras, no m' apuris la paciencia; tórnat' n per allí hont has vingut, y deixat de ximpleries. Al infern no hi entra ningú.—Vaja, lo mateix que allá. Donchs ¿per qué es 'l infern?—Per fer por a las criatures.—¡Si qu' está bonich! Y, sent aixis, ¿ahont han de anar la gent quan moren?—¿Ahont? Al cementiri.

Lo pare de 'n Benet ho havia endevinat: aqueix es lo fi de la novela de la vida.

C. GUMA.

LOS ESTREMS NO 'S TOCAN.

Lo Sr. Pere es un senyor vellet que no més 's cuida dels seus talers y passa tot lo sant dia en una quadra que t' llogada en una travessia del Portal Nou.

Lo Sr. Pere no t' historia ¿l' habeu vist un quart donant disposicions ocupantse de la filatura ò de las ventas? Donchs ja l' habeu vist tota la vida. Repetesch que no t' historia porque no ha fet res de particular. Quan era jove ni siquiera vá fer gimnástica: després vá pagar 42 duros a una societat de quintas per no agafá 'l fusell. Algun conegut seu anaba a pendre café després de dinar per lo qual lo Sr. Pere se 'n vá separar a fi de evitar compromisos, donchs a n' ell no l'hi agradan gastos superfluos y desseguida d' haber dinat s' en torna a la quadra.

Tampoch es d' aquells vells que defensen lo temps dels frares: ell no s' entusiasma per res; lo mateix li t' que governin los blancs que 'ls vermells; los episodis de la pàtria no arriban a son oído, l' qual no sent altra cosa del dematí al vespre que 'l monótono traquetetx dels talers.

Lo Sr. Pere no pot contar ré porque may l'hi ha pasat ré.

Ni siquiera l'hi han sortit a robar un cop a la vida. No ha tingut cap pèrdua en lo negoci porque no 's ha volgut arriscar may, deixant las cosas tal com las trobá del seus avis. Tampoch conta que 's divertix en tal ò qual época anant a fer una fontada, ò cosa per l' estil puig que may ha anat en lloch. Sab que la gent es aficionada a viatjar y a veure y saber cosas novas; pero a n' ell tant se l' hi dona.

Si may algun comprador, distret, al despedirse d' ell li diu:—«Estigui bõ, recados a la senyora...», ò sencillament «espressions», may se pren la modestia de enterarlo ni de dirli que ell no t' senyora ni parents.

Lo nostre hèroe no t' necessitat d' afeitarse porque 'l pèl tampoch li creix. Es magret de cara; pero ab tot t' una mica de panxa.

Vá tot lo dia ab un casquet negre, americana feta per un sastre de carreró y pantalons de fil molt amplas que apenas li tapan 'ls tormells. En ell lo més reforçat de tot son las sabatas ab lligams y ullets, fetas per l' artista de més confiança del carrer de la Tapineria.

¿Que 's pensan que vá a misa cada diumenge com tots los vells?

¡Cal no senyor... ell hi vá quan se troba desocupat, puig si la feyna no l'hi permet anarhi, no 's en posa cap pedra al fetja.

Una vegada 'l volian fé obrer de la parroquia; pero ni menos l'hi van arribar a dir, porque 'l rector vá trobarlo massa rata, de modo que 'l Sr. Pere no vá saberne ser.

No 's oreguin tampoch que ab tant trevallar s' hagi fet una fortuna; no t' prou talent per ferla, si bè es vritat que per guanyar diners, no 's necessita ser molt sabi ja que d' aquests últims n' hem vist una pila morintse de gana. Pero a n' al dit senyor l'hi dol en gran manera lo gastarse un duro per guanyarne dos l' endemà.

Avuy me toca ferli una visita.

Com que soch comissionista, pot ser li arregaré algun pedido. Si no fos lo llas universal del comers ¿com se compendria que jo 'm tractés ab aquest home...? ¡Jo que soch lo revers de la medalla! sempre amant de novetats, aficionat a baxillejar lo dels altres y desitjós de saber tot lo que passa; fins tinch lo defecte de ferme ab la genteta del veynat per saber a cada moment historias novyas. Confesso la mèva debilitat: no més en surtint de casa y passejant solet pè 'l carrer ja disfruto més que un rich acaudalat al satisfèr sos capritxos més raras.

En la botigueta de la cantonada han posat un romanso nou, donchs yo lleigeixo tot lo que 's pot sense girar full, m' imagino lo demés de la historia y seguiria pensanthi un bon rato, si un altra cosa no 'm llamés la atenció.

Son los cromos del frente d' una tenda de marchs dorats. Allí hi veig reys y princeps y 'm formo una idea a la mèva manera de las costums d' aquells personatjes. Després me tinch d' aturar a escoltar l' americana que toca un orga d' allí a la vora. ¡Una americana! ¡Quantas cosas no recorda...!

Trobo luego algun company y tinch de parlar ab ell de literatura, arts, politica ò dels sucessos més importants del dia.

Y aniria seguint tot lo dia d' aquesta manera, sino

tingués res que fer; pero job desdita...! Toca la primera batafada de las nou... hora de anar al despaitx, hora d' anar a guaranyar-se la vida perque a casa no hi portan res, y las historias y quèntos tampoch produheixen res; llavors tinch de deixar totes aquestas emociions tan agradables per un treball real y positiu.

Pero tot anant al despaitx encara puch fixarme un segon ab una noya que s' está cusint darrera 'ls vidres d' un baled. La noya 'm mira de prompte y luego torna a dirigir la vista a la feyna sense fer més cas de mi.

Llavors jo penso: aquesta ja espera al seu promés. ¿Será guapo...? ¿Será lleitg...? ¿La farà felis ó desdixada...?

Y encara 'm queda una miqueta de temps per forjar-me una novela ahont la protagonista es aquella noya. ¡Pero qué hi farém! ¡Entrar en l' oficina y deixarnos de romansos.

Los meus companys no 'm tenen per un home pensador: dihuen sencillament de mi que soch un badoch. ¡Ja saber...! Ells poden anar ab senyors sabis y passar lo temps en una bona biblioteca, mentres que jo sols tinch temps d'anar a l' arxiu del mon y en vrital que es lo que més m'agrada.

Arribo finalment a l' escriptori y 'm poso a treballar tant de gust com puch.

Ve l' hora d' anar a donar la volteta per las fábricas a veure si 'ls nostres adalits productors están ben servits de tot y si 's logra ulgun encárrech ventatjós, llavors ¡quina alegría...!

La victoria 's celebra en aquell cas ab tota pompa. —¿Anant al café...? preguntará algú —Ca... res d' aixó. —¿Potser a ca 'n Justin...? —Tampoch. —¿Y donchs...? —Anant a donar la volteta per l' Encant.

Ja podeu figurarvos tot quant disfrutaré en aquell lloch, atesas las mévas condiciones segons vos he contat. Ara comprendré al mateix temps lo molt que sufreixo quant me toca visitar al Sr. Pere, l' home que menos se 'm sembla en aquest mon, l' home, que com ja he dit, es lo revers de la méva medalla. L' home que encare no sab qui eran Pablo y Virginia... Que no te noticia dels treballs d' Hércules... Que no s' ha entermit ab la mort de Julieta y Romeo...

Pero, bah, fem un esforç... pujém l' escala y passém lo cancell tot dihent ja: —Bon dia, Sr. Pere... Reunim tot nostra coratje, com si haguessim de hauren's una medicina molt amarga.

II.

Al cap d' un quart, encara no d' haberhi entrat, surto més furient que may saltant los escalons de quatre en quatre y m' en corro a casa del notari X. ¡Quin cas tan inesperat...! ¡Vaya una sorpresa!

Aquell bon senyor ja té historia... y pensar que jo 'l criticaba... ¡Vaya si la té... Com que ha tingut de plé a plé un atach de feridura...! ¡Pobre home, ves qui ho habia de dir...!

M' ha demanat que anés corrents a casa 'l notari perque vol fer testament. ¡Ja casi no pot enrahonar, pero m' ha donat una mirada més expresiva...! ¡Qui sab...! Jo soch molt amich d' ell, y com no te parents...

Y quin senyor tan simpàtic...! ¿Qué importa que no 's cuidés de las tonterias del mon...? Los homes verdaderament treballadors que serveixen per alguna cosa de profit... no s' ocupan del próxim ni son amants d' historias...; ja se sab que en lo mon hi ha gent de tota mena y cada hu pensa a sa manera: ell no 's ficaba may ab ningú, no sabia si fulano s' habia enriquit treballant ó estafant, aixis donchs, aquesta sola qualitat l' honra moltíssim y l' hi fa molt favor. Vamos, es digne de que li fassin una gran necrologia.

Y no es pas res l' embolich... ¿Qué s' haurán cregut aquella colla de papanatas?

Los teixidors y aprenentots, lo fadrí major, la criada, dugas vehinas y no recordo quanta genteta més... vaya un modo de ferli la gara gara tot plorant y portantli agua calenta ab sucre. ¡Valga que jo hi arribat a temps! ¡Prou ha estat un miracle!...

Vuit dias després de totes aquestas tribulacions jo gosaba del tot regirar l'áminas y comedias en las tau-las dels Encants, ahont vaig passarli un demati deliciós. ¡Si ni habia de ferramenta y trastots vells aquell diven-dres...!

—¿Hi anabas a celebrá 'l bon resultat d' algun negoci...? preguntará tal vegada l' amich lector.

—¿Ca... res d' aixó...! Hi anaba a distreure ma tristesa perque acababa de perdre un bon parroquiá. Ara fos a fe jo no l' hauria criticat tant... aquell bon senyor podria no teni historia; pero de tots modos ja habia passat a l' historia.

—¿Y donchs que no 't va deixar res...? preguntará algú més curiós.

—¿Ca barret...! La novela 'm va surti malament com totes las altras que 'm forjo. Lo notari ja no va serhi a temps.

—¿Donchs qui va heredar...?

—No hu sé.

—Serian los seus dependents, ó la criada, ó potser las vehinas...

—No hu crech. ¡Potser, lector, tú has quedat hereu! Jo fos de tú ho aniria a preguntar al para reverent que va confessarlo... ell pot saberho més que ningú.

MIQUELET.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

¡Per fi ha arribat l' hora! No 's podrán may pensar las ganas que tenía de que s' inaugurés la temporada de Pasqua en la Casa Gran. Per aixó no dech haber sigut jo sola perque, vamos, lo bombo y 'ls platerets que vé tocant lo Marqués dels ulls de poll, fá cosa de un mes, casi, casi n' ha de haber fet venir ganas a molta gent. Y la veritat es que siga pel bombo ó per lo que 's vulga, 'l diumenge de Pasqua 'l Liceo estaba plé com un ou. ¡Mare de Deu! ¡Quina calor! Jo 'ls aseguro que ab una mica més m' espillho; valga que aquell municipal que 'm fá l' aleta tan temps ha, vá fer que 'm fessin puesto a un cap de fila; sino hagués tingut aqueixa sort, crech que me 'n hauria hagut d' entornar a casa. —Pero per aixó 'ls aseguro que 'm varen posar un vestit com una coca. —Ja 'ls dich, me servirà ben bé de experiencia. Pero, passem al assumpto que 'l temps passa y la Joana balla.

A las vuit en punt lo mestre senyor Goula vá sentarse a la cadira y lo mateix que un general quan comensa la batalla, vá empunyar lo bastó de mando. ¡No varetg quedar poch sorpresa al sentir lo prelude dels Hugonots! Aquella orquesta no semblava la mateixa. ¡Y quinas orellas més dretas feyan tots los musichs! Semblaban com los cunills cuan tenen por al cassador. La noya del Sr. Pio qu' es com si diguessim 'l que governa la Junta que sens dupte per aixó 's titula de govern, vá dirme que el Sr. Goula, al pendre la direcció habia aumentat la corda, y llogat molts més coristas — Ben fet. — ¡No 'u vaij notar pas poch. Aixis que s' aixecá el teló vá sortir lo senyor Nevers fent los honors als amichs que tenía convidats. Creguin que per ser novato en aquella part no 'u vá fer gens malament. Després de dir quatre cosas y de cantar tots plegats un coro ab alegría, vá arribar lo senyor Sani es dir, lo jove Raoul. — ¡Quin modo de fer muixoni 'l públich! Qual-sevol hauria dit que anaba a predicá 'l bisbe. — Y fills meus vaya un xasco que 'ns vá donar! — No se si per causa del temps ó perque estaba cansat encare no vá obrir la boca vá fer coneixe que 's trobaba enragollat; ¡y de quin modo! En fi que ni en lo duo ab la xicota 's vá arribat a despejar. — Per aixó ja vá cridar forsa ja, aixis es que tots los del meu veynat inclús los del 5^{nt} pis lo varen aplaudir en gran. — Perque aquella gent, jase sap, si 'ls vol tenir ben contents vingan crits y endavant. Mentres la colla de condes feyan tots la gran bromela, vá arribar lo Sr. Mayni, aquell baix de alló de la Rambla ¿saben? y vá cantar lo pif, paf. — Mirin ho vá pelar bé. — Encara que no 'm vá estranyar, perque tots sabem que fá molt poch temps li varen ben ensenyar. — En acabada la cansó, vá compareixer l' Urbano, la senyora Bianchi-Fiori vestida de punt en blanc lo mateix que si fos home. — Té una veu molt desigual y canta de una manera que benehits siguem de Déu; valgali la figura y la caixa de colors, que sino ja té segur que l' hi haurian tocat la esquena, y... passém al segon acte. ¡Ay! ¡may hi haguessim passat! Déu meu, Déu meu, ¡quina Reynal Si d' alló 'n dihuen cantar, pleguem lo ram. — Miri senyora Ricci; si 'm vol creure a mi, deixiu corra perque ab conciencia no pot pas continuar. La seva sort vá ser que aquellas minyonas que fan cabriolas ans de ficarse al bany, van distreure un xich al públich.

La Valentina segons varetg compendre la coneixia tothom; crech que si no hagues sigut aixis hauria tingut disgustos per que la veritat es que també estava enragollada. — En fi de l' acte segon si en trayém lo concertant no se 'n pot aprofitar res. Passem al tercer.

¡No'n surten pocas de cosas! Coro de guerrers, plegaria, professioneta, gitanas, ballerins, catòlics, buscarahons, campana, sereno, desafío, caballs y hasta una gondola y achas. — ¿Y 'ls personatjes? No n' hi ha cap qu' hi fassi falta. — Valentina, Raoul, Marcelo, Nevers. Saint-Bris hasta aquells dos condes suats ab mitxas de majordona. — Vaya 's coneix que l' autor vá voler fer pessa bona. Més jo 'ls puch asegurar que tret lo coro ratalaplám, la pl' garia, la musiqueta del ball y el duo de Valentina y Marcelo lo demés los ho dono tot per cap diné — al final tocan una polquilla que 'm va semblá que 'm trovaba al Tivoli ¡Homes! aproposit del duo, vaya uns treballs vá tenir un senyor del meu costat per convense a uns jovenets que tenían la taleya de cridar quan lo Marcelo cantava lo yo non tremo, no, no, no, y donchs y alló de la Rambla? — Pero vamos, al fi 'ls vá convense y varen ser bons minyons.

L' acte quart si que enamora. El coro de la conjura y el duo del Raoul y Valentina ne valen mes que 'l Perú. ¡Quina llástima que ab un dels freres li fes figa la veu en lo tros de la conjura! Vá fer perdre tot l' afecte, pero vamos, lo Sr. Goula 's vá portar com un home, fins li van fer repetir!.. En lo duo tampoch no 'm vá agradar gens. No hi vist may en ma vida un home més glas-sat. Figúrinse que quant Valentina li diu que l' estima molt ella, 's queda mes parat que si fos un estaquirot. ¡Quin home, maret! Vamos no se com son fets.

Lo quint acte fou molt curt. No se perque desde 'l principi varetg venir sospitant que se acabaria tot com lo rosari de l' aurora. Aixis vá ser, apenas varen sortir Raoul, Valentina y Marcelo, que una colla de fanà-tlichs se 'ls hi varen tirar sobre y sense cap mirament

los varen despatxar a l' altre barri — Vaya una cara debia posar San Pere quan els vá rebre: segur que no 'ls debia deixar entrar. No duyan 'ls papers arreglats. Jo 'ls aseguro que 'n part m' en varetg ben alegrar — perque, vamos. — ¿Quin motiu tenían per voler ser protestants? ¡Y encara dirá l' amo que la religió no serveix en lo mon per res! Mirin si 'n fá de temps que serveix per forsas cosas.

Ja volia dir jo, que 'l senyor no 'm vingués a rom-prer las oracions; are diu que 's tart y que acabi per anar a tirá 'ls macarrons a la casarola. Vaya acabará a tall de telegrafo. Valentina, Raul enragollats, Reyna Margarida xiulada, Patje pot ser fara sort, baixos sempre aplaudits, coro y orquesta molt bé, 'l resto y 'l conjunt magre, com lo palpís de cuixa. — Salut y pesetas desitja

LA MARIA DE CAL SENYOR PEPINO.

LO REY DE GANDOLFIA.

CANSÓ DE BERANGER.

A Gandolfia hi hagué un rey
que no 'l cita pas l' historia;
no tenia cap més lley
que dormir sens dol ni gloria
Duya en loch de la corona
barretina molt bufona.
De Gandolfia tot fulano
no cessava de exclamá:
— ¡Oh quin rey més campejano!
oh, quin rey més casulá!
Com lo rey de aquesta terra
no n' hi ha!

Ell menjava ab desembrás
quatre voltas cada dia;
dalt de un burro, pas a pas
lo seu regne recorria.
Confiat, sempre joyós
per guardarse duya un gos.

De Gandolfia tot fulano, etc.

No tenia cap més mal
que una set que no 's calmava,
pel demés era com cal.
ell d' impostos no 'n cobrava.
La contribució més llarga
era un patried per carga.
De Gandolfia tot fulano, etc.

A las noyas d' ull de cel
feya 'l rey molt bona cara,
los seus súbdits sens rezel
lo tractavan tots de pare.
¡Era un rey tant bonadós!
tant amable y carinyós!
De Gandolfia tot fulano, etc.

No engrandí may sos estats,
als vehins los deixá viure,
y mirall de potents
sols pensá en gosar y en riure.
Sols un cop vá fer plorar...
quant lo duyan a enterrar.
De Gandolfia tot fulano, etc.

Un retrato n' ha quedat
que será memoria eterna;
no n' hi ha d' altre: está pintat
al portal de una taberna...
Vají a vuit ó vají a dotze
es lo rey del qu' a sa 'l cotze.

Y entre tant no hi ha fulano
que may deixi d' exclama:
Es lo rey més campejano,
es lo rey més casulá...
Ja de reys de aquesta mena
no n' hi ha.

J. ROCA y ROCA.

ESQUELLOTS.

Pochs dias endarrera ván ensorrarse en lo cementiri de Barcelona més de trescents ninxos, quedant en descubert un gran número de cadavers allí enterrats. ¿Qué 's creuchen que aixó es efecte del mal estat de las construccions del cementiri de Barcelona?

Ca, no senyors. Res d'aixó. Sencillament, los morts deuen agitarse molt aguests dias.

Estém en visperas d' eleccions... y després n' hi ha tants a las llistas!

A Madrid s' está cubrint a tota pressa una suscripció de bonos.

¡Lo que son las cosas!
A provincias totes las suscripcions que 's cubreixen no son de bonos, son de malos.

En la Pasqua d' aquest any lo mercat de béns ha sigut més magre que 'ls altres.

Aixó sembla qu'indica una cosa.
La llana ja no s'ha de anar a buscar a l'Esplanada sino entre 'ls neos.

Los periódichs d'aquests dias s'han escandalisat y han escandalisat als seus lectors parlant de una persona devota, molt devota, propietaria de una casa del carrer de Sant Rafel.

Tenia 'l primer pis per llogar, no 'l volia ningú y per fi, van presentar-hi unas fulanas, varen fer tractes, y 'ls hi va cedir la clau.

Escàndol é indignació dels altres vehins, protestas y promesas de que se'n anirán, de tot vá haberhi y tot en vá. Las fulanas, las palomitas com diuhen los citats periódichs ván quedarshi.

Nota: l'amo de la casa, la persona devota ¿dirian may qui era?
Donchs era un capellá.

Un altre fet del clero.
S'está desmontant l'altar de los Dolors dels claustros de la Catedral, al objecte de colocarhi 'l panteon de una senyora molt acaudalada.

Se tracta de la senyora de 'n Girona.
Cada dia 'm convenso més y més de que 'ls quartos fins per anar al cel serveixen.

Ja 'u veuhen, davant dels millons de 'n Girona, fins la Mare de Déu desocupa.

Al Teatro Principal s'ha presentat un francés que fent jochs de mans arriba fins al extrém d'escamotejar la seva propia persona.

¡Quina llástima que siga francés!
Bé h'podria servir de president de mesa en las próximas eleccions.

Ja no tenim de governador a D. Leandro.
D. Cástor vá caure a las foscas; D. Leandro ha caigut enlluhernat, a la llum del gas.
Lo nou governador se diu D. Perfecte.
Ja veurem aquesta perfecció fins ahont arriba.

Lo rector de Sans diuhen que vá fer baixar a un predicador qu'era a la trona perque predicava contra 'ls hipocritas.

Mirantho de certa manera vá fer molt bé.
Sino hi hagués hipocressia ¿com se las compondrian molts que vesteixen sotana per fer bullir l'olla?

L'escena passa a la Catedral de Tarragona, 'l di-vendres sant:

Hi entra una senyora molt coneguda, molt honesta y molt reputada, s'hi acosta un capellá y ab mals mod-
dos la tréu del temple.

¿Per quin motiu?
¡Admirinse! Perque duya sombrero!

Rapidés de las comunicacions.
«Una carta destinada al correu interior y tirada al busson lo dia 3 a las 8 de la nit no vá arribar al seu destino sino 'l dia 5 després del mitj dia.»

Y un periódich pregunta:
—De qué serveix lo correu interior?
Ja 'u veuhen de que serveix.

No hi ha pecador que no s'arrepenteixi, ni músich religiós que quan vinga 'l cas no fassa l'ullet a una xi-cota.

Preguntin si per cas lo que jo 'ls asseguro a D. Candi Candi, célebre autor d'aquell himne tant célebre del «*Ruja el infierno, brame Satan.*»

Are últimament ha escrit ab lo títol de *Rimembranza d'amore* un vals ab acompanyament d'orquestra.

Y per alló que diuhen de las cosas que per ferlas s'han de fer bé fetas, aquest vals vá cantar-lo la Ferni 'l dimars de la senmana santa.

¡Ah!
«*Ruja el infierno*
»brame *Satán.*
»Candido Candi
»¡vés que 't dirán!»

¡Ab quin gust parlariam are d'eleccions!
Pero, francament, tenim por de que 'l governador nou, com que no som politichs, nos agafés pel seu compte y 'ns elegís per victimas de las sevas primeras midas.

Sempre 'ns han agradat més als periodistas las midas dels sastres que las dels governadors.

Y además, lo Sr. Olalde es tan Perfectel!

Ja han sortit las cançons de 'n Mestres.

La lletra y l'illustració son sevas, la música de 'n Rodoreda, l'edició de 'n Lopez, l'impresió de cá 'n Tasso, y tot plegat forma un tomo, pel fondo y per la manera com está presentat de lo millor que ha produhit la literatura catalana.

EPÍGRAMAS.

Parlant en Pere cert dia de gossos, deya a un company:
—Los estimo ab tal afany que per ells tot ho daria.
Y anyadí lo gran tanasi ab veu sortida del cor:
—Sentiria un gran dolor si no 'n tingués quan me casi.

Ch.

Per últim ja 'l tinch soldat deya un pare ab alegría.
—¿Que parla del seu xicot? vaig dir: alguna picardia l'hi haurá fet quan tant l'alegra veure'l sorja...

—Que embolica Jo l'hi parlo del dipòsit que m'ha soldat lo lampista.

U. P.

QUÈNTOS.

Era cap-al-tart.
A l'entrada de un carrer hi havia aquell rétol tant sapigut:

«*Se prohíbe orinar en este sitio etc. etc.*
Y a sota mateix del rétol un senyor de cara a la pa-
ret en actitud etc. etc.

Més enllá dirigintse al senyor un municipal tot esbe-
rat que ja 's ficava la multa a la butxaca...

Lo senyor se 'n adona, y sense moure 's crida:
—«Lladres!... lladres!... Correu que ha tirat carrer avall...»
Lo municipal tors lo curs, empren la marxa, y 'l sen-
yor se 'n vá rihentse de la seva treta.

Are 'ls donaré un medi que vá emplear un dia un amich meu que vá fer una carrera ab cotxe y s' havia descuidat a casa 'l porta-monedas.

Al baixar, comensa a mirar per dintre del carruatje, aixecant cuixins y regirantho tot.

—¿Qué busca? diu lo cotxero.
—Res, duya una moneda de cinch duros, m'ha caigut y no la trobo.

—Espéris diu lo cotxero.
Y montant al pescant y donant latigasso al caball, escapa ell y 'l cotxe a carrera desfeta

L'ambició dels cinch duros.
—¡Ah, tonto! exclama l'amich: jo no 't volia esta-
far: are tú mateix l'estafas.

En la loteria que van fer a la exposició de Paris a un negre l'hi vá tocar ¿qué dirian?

Una pastilla de sabó y una capsa de polvos d'arrós.
Si hagués sigut catalá, hauria dit:
—Déu sempre dona fabas a qui no té caixals.

Mentidas de cassadors:
—Vaig veure, deya, una restallera de conills que pe-
lavan una branca de olivera. Estavan arrenclarats. Jo que si, deixo la baqueta dintre del canó, tiro y 'ls enfi-
lo a tots.

—Jo, deya un altre, ja havia acabat los perdigons y m' estava al peu de una font fent beguda. Se m'acosta una llebra grossa com un burro. ¡Quina llástima! De cop se m'acut l'idea de carregar l'escopeta ab los pinyols de las olivas que m'havia menjat, l'hi tiro, y la llebra se m'escapa. Al cap de dos anys per aquells voltants vaig matar una llebra que tenia un abre petit al cap. Era la mateixa llebra, sino que 'ls pinyols l'hi havian brotat.

Mentidas de pescadors:
—Jo, deya un, tiro l'am, sento que pica y 'm surt un llubarro de un parell de pams. Quan vaig netejarlo tenia al pap un porta monedas ab més de trescentas lliuras esterlinas.

—Pitjor jo, responia un altre, lo que a mí m'ha pas-
sat no l'hi ha succehit a ningú. Tiro l'am, sento que pican, ala, enlayre..... ¿Qué dirian que 'm vá sortir?

—¿Qué?
—Una llumanera.
—¿Una llumanera?

—Si, una llumanera encesa.

Un escribia una novela que passava al sigle dotze, y en boca de una marquesa hi posava 'ls següents ter-
mes:

—Moguda com per una conmovió eléctrica, blanca com un paper avants d'imprimirse, vaig girarme lo mateix que la brújula cap al nord, envers lo meu esti-
mat que 'm contemplava encés com la pólvora.

—Escolti, l'hi deva un critich ¿Ja n'está ben segur de que en lo sigle XII s'havia descubert la pólvora, la brújula, l'imprenta y l'electricitat?...

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Hermosa nineta si escoltas mons planys veurás que no tersa qui te está parlant.
Escolta donzella ¿a ma hu dos vindrás?
¡Ay! si tú vinguessis podriam parlar...
—No sigui tronerá; ¿ja té mals de cap? puig que hu dos primera no té per mudás y a casa no volen joves tan pelats per arreglá un tot que no 'm convé pás.

PEPIS.

II.

En hu dos de total vaig coneixe una pubilla que d'un tersa d'allí es filla y que té un pamet tal cual.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Sense cua soch vocal consonant soch sense cap.
Are, lectors, si rumian trobarán un animal.

PAU XOLA.

TRIANGUL DE PARAULAS.

La 1.ª ratlla es una funció pública la 2.ª lo que hi ha ab un joch; la 3.ª lo que portau los soldats; la 4.ª lo que mals rosegan y la 5.ª una lletra.

CONVERSA.

—¿Que nó tens gana, Gregori?
—Que no veus que acabo de dinar?
—Pa, home, esforçati!
—Vaja, donchs, menjaré un poch de...
—De que?
—Entre tú y jo ho hem dit.

AIXORANSUT.

TRENCA-CLOSCAS.

Espanya, Fransa, Rusia, Inglaterra, Upsal, Austria, Suecia, Grecia.

ISIDRO MÚSTICH.

GEROGLIFICH.

C O. m + in 100 C.
C. gas. T.
an + K rs. F.
an P. ag.
Als. o. fi. 6.

PAU COLOM.

SOLUCIONS

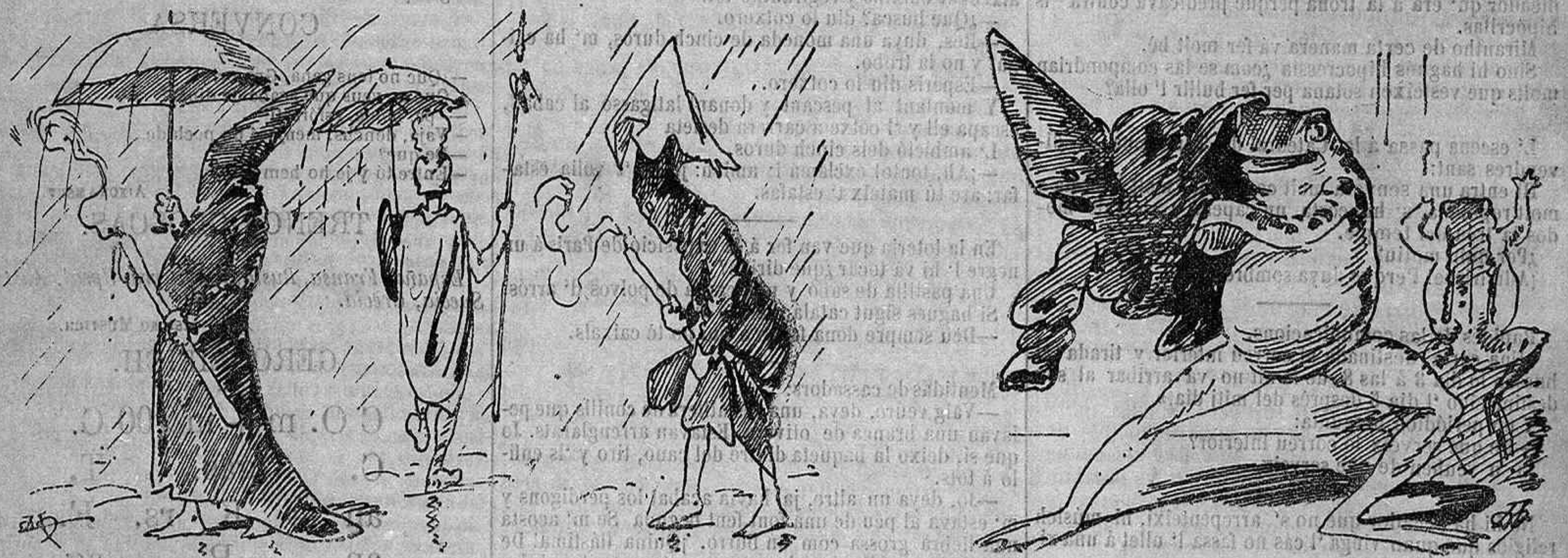
A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Paleta.
2. IDEM 2.ª.—Cardona.
3. MUDANSA.—Pep, pop, pap.
4. ENDEVINALLA.—Farola.
5. LOGOGRIFO NUMERIC.—Barcelona carabela arancel corona barco coco ral or b.
6. TRENCA-CLOSCAS.—Sebastopol.
7. CONVERSA.—Pellaire.
8. GEROGLIFICH.—No hi ha mal que cent anys duri.

RECORTS DE SENMANA SANTA.

Croquis de Professó.

Aixó si qu' era donar l' aygua per la mort (y passió) de Déu.

Transformació d' alguns congregants al tornar á la Iglesia.

Apesar de las ordenansas municipals los fidels no han faltat á la tradició.

Aixís s' ha acabat tot: ab llana.